

[Erik Kragh.]

kommen. En styrkelse af hjemmeværnet har længe været meget ønskelig, da hjemmeværnet og de frivillige kvindekorpser jo har en såre betydningsfuld opgave at løse inden for det samlede forsvar.

Forinden jeg kommer ind på visse enkeltheder i lovforslaget, vil jeg gerne fremsætte nogle betragtninger af mere principiel karakter om hjemmeværnets rolle inden for det samlede forsvar.

Som det vil være bekendt, har tendensen inden for NATO-forsvaret igennem de 12 år, der er gået, i stadig stigende grad været at lægge hovedvægten på at have stående styrker af de forskellige kategorier, altså styrker, der er kampklare i fredstid og således skal forebygge aggression, altså afskrække fra forsøg på nogen form for militært angreb over NATO-landenes grænser. Da hjemmeværnet jo netop i hele sin grundidé og ved hele sin lokalt prægede opbygning er i stand til at have sine enheder kampklare med få timers varsel, kan man sådan set sige, at hjemmeværnet må henregnes til det stående beredskab.

Formålet er, som jeg nævnte, at afskrække fra, at der bliver ført noget angreb mod vor del af den samlede NATO-front; ideen i dette er derfor at have dette beredskab af kampklare regulære styrker og hjemmeværnets almindelige territorielle sikring, så at en eventuel angriber ved, at han ikke vil være i stand til ved en hurtig besættelse af vort land at stille NATO over for en fuldbyrdet kendsgerning, men at vi kan holde ud og skabe forudsætningerne for, at hjælp fra vore allierede kan nå frem i tide. Det vil sige, at en angriber forstår, at han ved vore allieredes indgriben kan risikere at blive indviklet i begivenheder, hvis konsekvenser for ham selv han ikke vil kunne overse. Det er dette, der vil virke hæmmende for en angribers eventuelle planer, og som derfor er den krigsafskrækkende idé for vort forsvar — som i øvrigt for forsvaret af ethvert område fra Nordnorge til Kaukasus.

Det er også for hjemmeværnet disse ideer, der må lægges til grund for dets opgaver og virke, og som gør, at det er af betydning, hvad også hjemmeværnets små lokale styrker præsterer.

Grundlaget for det hele og hermed også

for hjemmeværnet er således alliancen og den hjælp, alliancen automatisk vil bringe, herunder ikke mindst den hjælp, som De Forenede Stater har forpligtet sig til. Det er herved tilfredsstillende og beroligende, at De Forenede Staters nye præsident, mr. Kennedy, efter sin tiltræden har erklæret, at NATO er De Forenede Staters centrale og vigtigste forsvarsalliance, og at De Forenede Stater ønsker at opretholde sin militære styrke i Europa. Dette må ses som en bekræftelse af det løfte, som præsident Eisenhower for 3 år siden afgav om, at De Forenede Stater straks og med alle egnede midler vil kommet ethvert NATO-land til hjælp, der måtte blive udsat for væbnet angreb.

Det er i sidste ende dette, der er grundlaget også for hjemmeværnets og kvindekorpsernes virke. Og det er vigtigt, at hjemmeværnsmandene ikke blot betragter deres eget begrænsede område, men forstår, at de er deltagere i en stor, samlet anstrengelse, altså at de er en del af de hundred tusinder af soldater, orlogsgaster, flyvere og hjemmeværnsfolk, der overalt langs de frie vesteuropæiske landes grænser står vagt til sikring af vore territorier og ved deres tilstedeværelse skal gøre en angriber klart, at angreb ikke betaler sig; de står der altså først og fremmest for at hindre krigen.

Hjemmeværnets opgaver inden for helheden kan karakteriseres som en rygsikring af hærens, søværnets og flyvevåbenets styrker, altså en almindelig bevogtning og sikring af territoriet, en for helheden livsvigtig opgave, der kun kan løses af hjemmeværnet, da de andre værn ikke har styrker hertil. Det er for forsvarets øverste ledelse af afgørende betydning at vide, at der over hele landet er et net af væbnede pålidelige mænd, således at meldinger indløber, hvis der sker noget, og også når intet sker, samt at der er folk overalt til en første indgriben over for styrker, der måtte blive landsat pr. faldskærm eller fra søen.

Det er imidlertid også klart, at hjemmeværnets muligheder begrænses ved dets korte uddannelse og bl. a. heraf følgende lette våben, og at større angrebsaktioner må imødegås af regulære styrker med tunge våben som f. eks. kampvogne og artilleri. Hjemmeværnet og de regulære styrker har således forskelligartede opgaver, hvis løs-